

Sygn. akt I C 590/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 listopada 2015 r.

Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Damian Kossowski
Protokolant:	Aleksandra Witek

po rozpoznaniu w dniu 09 listopada 2015 r. w Białej Podlaskiej na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w R.

przeciwko K. G.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej K. G. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w R. kwotę 3.019,64 zł. (trzy tysiące dziewiętnaście złotych i 64/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 05 marca 2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 717,48 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł. z tytułu zastępstwa procesowego.

2. zasądzoną w pkt 1 należność rozkłada na 11 rat miesięcznych, przy czym 9 pierwszych rat w kwocie po 300,00 zł., dziesiąta rata w kwocie 319,64 zł. i ostatnia jedenasta rata obejmująca określone w pkt 1 odsetki i koszty procesu z zaznaczeniem, iż raty będą płatne miesięcznie do dnia 15 każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym wyrok się uprawomocnił oraz z zastrzeżeniem, iż w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat cała pozostała należność staje się natychmiast wymagalna;

3. wyrokowi nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

I C 590/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 04 marca 2015 roku wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w R. wniosła o zasądzenie od K. G. kwoty 3.019,64 zł. z odsetkami ustawowymi od dnia 05 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w ramach działalności swojego przedsiębiorstwa świadczył na rzecz pozwanej usługi w zakresie dostarczania energii elektrycznej, za które pozwana zobowiązana była do zapłaty należności wynikających z dokumentów księgowych. Powód wykonał swoje świadczenie i wystawił dokumenty księgowe obciążające pozwaną. W wyznaczonych terminach pozwana nie dokonała zapłaty kwot należnych powodowi. W dniu 22 stycznia 2015 roku powód pisemnie wezwał pozwaną do zapłaty należności głównej wraz z odsetkami ustawowymi. Mimo upływu wyznaczonego w wezwaniu terminu, pozwana nie uregulowała ciężącego na niej zobowiązania.

(pozew k. 2-3)

Nakazem zapłaty Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie z dnia 12 marca 2015 roku wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym zasądzono od pozwanej na rzecz powoda całą dochodzoną pozwem kwotę wraz z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 4)

W dniu 03 kwietnia 2015 roku pozwana wniosła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty. W uzasadnieniu pozwu zarzuciła, że kwota dochodzona pozwem jest zawyżona. Równocześnie wniosła o rozłożenie na raty dochodzonej kwoty.

(sprzeciw k. 5v)

Zarządzeniem z dnia 16 kwietnia 2015 roku stwierdzono skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości.

(zarządzenie k. 7)

Postanowieniem Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 16 kwietnia 2015 roku przekazano sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej.

(postanowienie k. 8)

Odnosząc się do sprzeciwu pozwanej, powód podniósł, że dostarczone przez pozwaną w dniu 30 października 2014 roku zawiadomienie o zakończeniu działalności gospodarczej potraktowano jako wypowiedzenie zawartej przez strony umowy. Zgodnie z kompleksowym regulaminem wykonywania umów, okres wypowiedzenia przedmiotowej umowy wynosił trzy miesiące. Na tej podstawie umowa uległa rozwiązaniu, a ostatecznego rozliczenia umowy dokonano na podstawie odczytu licznika z dnia 25 listopada 2014 roku.

(pismo k. 15-17)

W dniu 26 października 2015 roku pozwana złożyła pisma procesowe, w którym wniosła o rozłożenie na raty dochodzonej kwoty z uwagi, że jej sytuacja majątkowa nie pozwala uiścić jednorazowo dochodzonej kwoty.

(pismo k. 47)

Na rozprawie pozwana uznała powództwo w całości.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 lutego 2012 roku K. G. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w R. - Oddział w L. umowę o sprzedaż energii elektrycznej i świadczenie usług dystrybucyjnych, do dzierżawionego przez nią budynku w miejscowości S.. Umowę zawarto na czas nieokreślony.

(odpis umowy k. 21-22)

W dniu 30 października 2014 roku pozwana wniosła o rozwiązanie przedmiotowej umowy, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Ostateczne rozliczenie świadczonych usług na rzecz pozwanej nastąpiło – z dniem odczytu licznika – w dniu 25 listopada 2014 roku.

(okoliczności bezsporne-przyznane przez pozwaną)

Strona powodowa za świadczone w tym czasie na rzecz pozwanej usługi wystawiła dokumenty księgowe:

- (...) (...) / 2014 na kwotę 1.697,30 zł. z datą wymagalności na dzień 05 września 2014 r.;
- (...) (...) / 2014 na kwotę 24,65 zł. z datą wymagalności na dzień 10 października 2014 r.;
- (...) (...) / 2014 na kwotę 1.197,28 zł. z datą wymagalności na dzień 18 grudnia 2014 r.;

W wymaganych terminach pozwana nie uiściła należności wynikających z powyższych dokumentów księgowych.

(okoliczności bezsporne – przyznane przez pozwaną)

Następnie po rozwiązaniu umowy, strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty wszystkich obciążających ją należności. Pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uiściła dochodzonej kwoty.

(wezwanie do zapłaty wraz potwierdzeniem odbioru k. 25-26)

Na dzień wniesienia pozwu wysokość zadłużenia pozwanej z tytułu zawartej umowy wynosiła kwotę 3019,64 zł., na którą składa się należność z tytułu niezapłaconych należności za świadczone przez powoda usługi wynikające z not księgowych oraz kwota 100,41 zł. skapitalizowanych odsetek.

(okoliczności bezsporne – przyznane przez pozwaną)

Powyższy stan faktyczny były w niniejszej sprawie bezsporny. Pozwana uznała w całości powództwo. Skutkiem uznania powództwa było pominięcie postępowania dowodowego w zakresie okoliczności objętych uznaniem.

Sąd Rejonowy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku (Dz. U. z 1997 r., Nr 54, poz. 348) Prawo energetyczne, dostarczanie energii odbywa się, po uprzednim przyłączeniu do sieci, na podstawie umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji albo umowy sprzedaży.

Dostawcy usług w zamian za realizowane dostawy energii przysługuje świadczenie wzajemne w postaci wynagrodzenia. W niniejszej sprawie przedmiotowa umowa miała charakter umowy mieszanej z elementem sprzedaży. Zgodnie z art. 535 k.c., przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Przepis art. 555 k.c. mówi, że przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii oraz sprzedaży praw.

Z okoliczności niniejszej sprawy jednoznacznie wynika, że strony łączyła umowa o sprzedaż i dostarczanie energii elektrycznej do dzierżawionego przez pozwaną lokalu. Bezsporne jest również, że pozwana nie zapłaciła należności za wykorzystaną energię elektryczną w łącznej kwocie 2919,23 zł. oraz należnych odsetek od dnia wymagalności poszczególnych kwot, w łącznej kwocie 100,41 zł.

Z tych też względów powództwo uznano w całości za zasadne i zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3019,64 zł. z odsetkami ustawowym od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 482 § 1 k.c. Strony ustaliły w umowie, iż w przypadku przekroczenia terminów płatności naliczane będą odsetki ustawowe (§ 9 pkt 4 regulaminu wykonywania umów kompleksowych - k. 28). Wobec skapitalizowania odsetek i doliczenia ich do należności głównej zasadne było domaganie się ich od dnia wytoczenia powództwa (art. 482 § 1 k.p.c.).

Nadto uwzględniając wniosek pozwanej sąd w oparciu o art. 320 § 1 k.p.c. rozłożył na raty zasadzoną kwotę wraz z kosztami procesu.

Stosownie do przepisu art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie.

O zastosowaniu przepisu art. 320 k.p.c. sąd rozstrzyga fakultatywnie i urzędu, biorąc za podstawę orzeczenia całokształt sytuacji zobowiązanego do zapłaty. Nie ma też przeszkód do rozłożenia zasądzonego świadczenia na raty, na uzasadniony wniosek strony zobowiązanej do zapłaty.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności sytuację osobistą i majątkową pozwanej uznać należało jej wniosek za uzasadniony. Przesłuchana w charakterze strony pozwana zeznała, iż mieszka z 88 letnią matką i pełnoletnim synem. W tym roku zmarł jej mąż. Utrzymuje się z emerytury w kwocie 850 zł. miesięcznie, której pozostałą część egzekwuje komornik. Poza emeryturą nie osiąga żadnych dodatkowych dochodów oraz nie ma majątku.

W tych okolicznościach w ocenie sądu pozwana nie byłby w stanie zapłacić zasądzonej kwoty jednorazowo. Rozłożenie należności na raty leży zatem nie tylko w interesie pozwanej, ale również w interesie powoda, gdyż czyni zapłatę zasądzonej kwoty realną zwłaszcza, że pozwana deklaruje chęć spłaty zadłużenia w ratach, których wysokość będzie odpowiednia do jej możliwości majątkowych. Należy przy tym dodać, iż uchybienie przez pozwaną warunkom zapłaty określonym w wyroku, czyni całą należność natychmiast wykonalną.

Według Sądu Najwyższego, art. 320 k.p.c. ma znamiona materialnoprocesowe, pozwala bowiem sądowi ingerować w sferę prawa materialnego, jaką jest termin wykonania zobowiązania. Stanowisko to zostało zawarte w mającej moc zasady prawnej uchwale składu siedmiu sędziów z 22 września 1970 r. (III PZP 11/70), w której stwierdzono zarazem, że wyrok w części orzekającej o rozłożeniu zasądzonego świadczenia na raty ma charakter konstytutywny. Sąd nie może wprawdzie na podstawie powyższego przepisu odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie, jednakże rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat, co znalazło odzwierciedlenie w treści wyroku.

Stosownie do treści art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd z urzędu nadał niniejszemu wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie, z którym strona przegrywająca obowiązana jest na żądanie strony wygrywającej zwrócić koszty procesu. Zasądzone na rzecz powoda koszty procesu obejmują uiszczoną opłatę sądową od pozwu w kwocie 100,00 zł., wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 600,00 zł., opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. i prowizję e-C. w kwocie 0,48 zł.

Z tych względów i w oparciu o powołane w treści uzasadnienia przepisy orzeczono jak w wyroku.